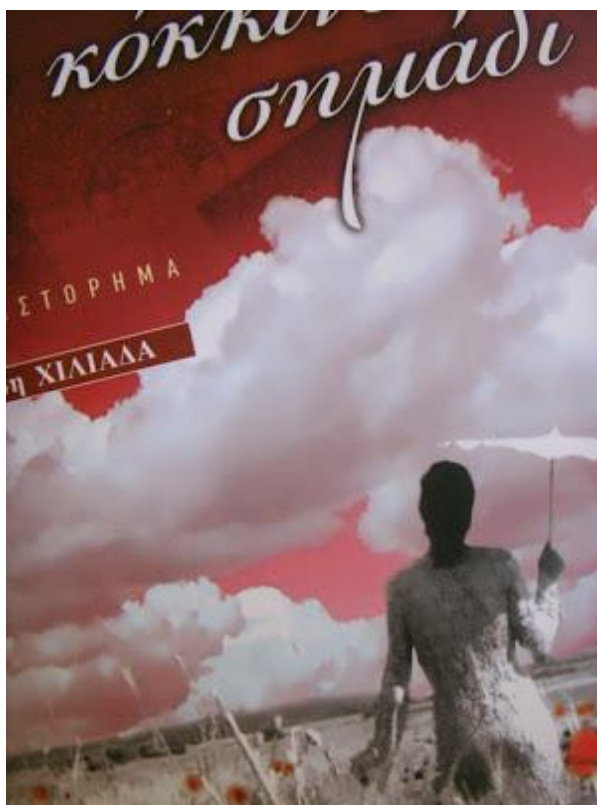

Το κόκκινο σημάδι

Ένα σημάδι στο κορμί θα γίνει οινός στη ζωή της. Το σημάδι του κορμιού της θα σημαδέψει όλες τις μεγάλες στιγμές στη ζωή της. Κάθε λύπη, κάθε χαρά. Η Σοφία Βόικου θα μας διηγηθεί τη ζωή της, όλα τα σημάδια στο δύσκολο δρόμο της. Η βιογραφία της Αργυρούς έχει τα πάντα. Από την απόλυτη δυστυχία ως την τέλεια ευτυχία. Στη ζωή της θα γευτεί από όλα. Από τη Σμύρνη, μετά το χαμό των γονιών της, θα γίνει υπηρέτρια, στη Θεσσαλονίκη. Κι από εκεί, πόρνη στην Αθήνα. Και μετά, Παρίσι. Μούσα μεγάλων καλλιτεχνών και ερωμένη. Θα φτάσει στη Νέα Υόρκη έχοντας τις βαλίτσες της γεμάτες με εμπειρίες για δυο ζωές. Κι από εκεί ξανά πίσω στην Ευρώπη, μέχρι να κλείσει ο κύκλος της.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου περνάει μπροστά μας ένα μεγάλο κομμάτι της σύγχρονης ιστορίας. Από την καταστροφή της Σμύρνης και την προσφυγιά μέχρι το καλλιτεχνικό Παρίσι του μεσοπολέμου και την μεταπολεμική Νέα Υόρκη. Διαβάζουμε εικόνες από την καθημερινότητα των ανθρώπων που βίωσαν αυτά τα χρόνια και άλλες, για την πολιτική των κρατών και τους εκπρόσωπούς της. Μια ματιά στην ιστορία του κόσμου μας.

Η Σοφία μπλέκει αριστοτεχνικά μέσα στην ιστορία της μεγάλης προσωπικότητας της εποχής. Πρόσωπα που άφησαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στην ιστορία, το δικό τους σημάδι. Χένρι Μίλερ, Πάμπλο Πικάσο, Σαλβαδόρ Νταλί, Αντρέ Μπρεντόν, Τζέιμς Τζόις, Κοκό Σανέλ, Μπρακ, Μαν Ρέι, Έλσα Σκιαπαρέλι, Ζυλ Πασκέν...

Ο αναγνώστης, καθώς διαβάζει τα γεγονότα της εποχής, ταυτίζεται εύκολα με την ηρωίδα και τη δική της ιστορία, η οποία, έτσι όπως μπλέκεται με τις αλήθειες και τις προσωπικότητες, μοιάζει οικεία στο μυαλό και πιστευτή. Έτσι, η Αργυρώ, θα μπορούσε να είναι η γιαγιά ή η μάνα μας που ξεριζώθηκε από τη Σμύρνη, την Κωνσταντινούπολη ή τη Μικρά Ασία και η ζωή της κάθε άλλο παρά μυθοπλασία.

Την τεχνική αυτή έχουν χρησιμοποιήσει πολλοί συγγραφείς -αντιπροσωπευτικό παράδειγμα ο Ουμπέρτο Έκο- όμως, μόνο όσοι κατάφεραν να ενσωματώσουν τη δική τους ιστορία μέσα στην ιστορία του κόσμου πέτυχαν. Απαιτείται μεγάλη πειθαρχία στα ιστορικά στοιχεία. Ο συγγραφέας προκειμένου να επιτύχει το κάλλιστο πρέπει να αφιερώσει αρκετό χρόνο σε σπουδή και μελέτη και στην αναζήτηση πληροφοριών κάθε είδους. Μια δουλειά που, αν δεν γίνει με ακρίβεια και σοβαρότητα, μπορεί να καταστρέψει κάθε φιλόδοξη προσπάθεια.

Η Σοφία, δεν έχει καταφέρει απλά να διηγηθεί τη ζωή της Αργυρούς μέσα και παράλληλα με την ιστορία των λαών, αλλά, έχει "σπάσει" με επιτυχία αυτήν την ιστορία σε χρονικές ανακρίβειες, με τέτοιο τρόπο ώστε ο αναγνώστης να δέχεται λάμψεις από το μέλλον που πυροδοτούν την περιέργεια και την ανυπομονησία του για την εξέλιξη. Έτσι, της μένει πιστός μέχρι το τέλος, καθώς εγκλωβίζεται στο μυθιστόρημα.

Το κόκκινο σημάδι είναι το πιο ολοκληρωμένο μυθιστόρημα που έπεσε στα χέρια μου τον τελευταίο χρόνο και με προδιαθέτει ώστε να διαβάσω και τα άλλα βιβλία της Σοφίας.

Εκείνη, είναι τόσο ευγενική και κοινωνική, δέχεται αμέσως να μοιραστεί μαζί μας μερικές σκέψεις...

Αφιερώνετε χρόνο στα βιβλία σας. Έρευνα, μελέτη, συλλογή στοιχείων...

Σ.Β.: Αφιερώνω πολύ χρόνο στην έρευνα. Είναι το «κομμάτι» που μου αρέσει πιο πολύ από όλη τη διαδικασία. Είναι ίσως παιδικό απωθημένο. Ήθελα να είχα ασχοληθεί επαγγελματικά με την ιστορική έρευνα. Αυτό που δεν μπόρεσα να κάνω στο παρελθόν, το κάνω τώρα στα βιβλία μου.

Μέσα από την έρευνα, συνεχώς ανακαλύπτω πράγματα και γεγονότα που δεν γνώριζα και μένω κατάπληκτη. Μετά προσπαθώ να τα ενσωματώσω στα γραπτά μου, να δώσω στους άλλους να γνωρίσουν πράγματα που μου έκαναν εντύπωση, να μεταδώσω το κλίμα μιας άλλης περασμένης εποχής.

Δύσκολος συνδυασμός. Τέχνη και πολιτική στο ίδιο πιάτο.

Σ.Β.: Σχεδόν ακατόρθωτος. Είναι δύο τομείς εκ διαμέτρου αντίθετοι. Η τέχνη θέλει ανθρώπους ονειροπόλους, ασυμβίβαστους και αντικομφορμιστές. Η πολιτική αντίθετα θέλει ανθρώπους συμβιβασμένους και υποταγμένους. Δεν πιστεύω ότι αυτά τα δύο μπορούν να συνδυαστούν, τουλάχιστον στις μέρες μας όπως είναι η πολιτική σκηνή στην Ελλάδα.

Καλλιτέχνες ή πολιτικοί;

Σ.Β.: Χωρίς φόβο και πάθος, καλλιτέχνες. Παρά τις ανασφάλειες που συνήθως έχουν οι καλλιτέχνες, είναι άνθρωποι αληθινοί και ειλικρινείς που μπορείς να βασιστείς επάνω τους. Αντίθετα στους πολιτικούς, περισεύει η υποκρισία.

Φωτογραφία ή ζωγραφική;

Σ.Β.: Προσωπικά, προτιμώ τη ζωγραφική χωρίς να μειώνω καθόλου την καλλιτεχνική αξία της φωτογραφίας. Πιστεύω ότι η ζωγραφική σου δίνει περισσότερες δυνατότητες, χρήση υλικών, πληθώρα χρωμάτων, διάφορα καλλιτεχνικά ρεύματα. Από την άλλη, επειδή μιλάμε για τέχνη, εξαρτάται ποια οδό έκφρασης ακολουθεί ο καθένας. Η τέχνη δεν μπορεί να μπει σε καλούπια.

Στο προσωπικό σας ιστολόγιο διαβάζω: Θέλω να βλέπω τα πράγματα πορτοκαλί, λαχανί, ροζ, γαλάζια.
Σ.Β.: Έχω κουραστεί τα τελευταία χρόνια να ζω στη χρωματική γκάμα του μαύρου, του άσπρου και του γκρι. Η γκρίνια, η κατάθλιψη, η θλίψη έχουν γίνει τα εθνικά μας συναισθήματα. Δεν θέλω να ζω πλέον σ' αυτή τη χρωματική γκάμα. Παίρνω λοιπόν το πινέλο και βάφω τη ζωή μου όπως εγώ θέλω. Ακόμα κι αν ορισμένες φορές είναι παρδαλή κι ακαλαίσθητη για τους άλλους, τουλάχιστον δεν είναι θλιβερή και μονότονη.

Η αγαπημένη μου στιγμή και φράση από το βιβλίο είναι... "Υπάρχει ένα παιδί που πρέπει να μεγαλώσουμε. Δεν πάμε να το δούμε;" Τη στιγμή εκείνη, η φράση αυτή βγάδι ολό το συναίσθημα και τη ψυχή της ηρωίδας και την αφήνει πάνω στο τραπέζι.
Σ.Β.: Πιστεύω ότι όταν έχεις την ευθύνη ενός παιδιού, όλες οι προσωπικές σου ανάγκες παραμερίζονται, μπαίνουν στην άκρη. Εκείνο που μετράει είναι να δώσεις στο αδύναμο πλάσμα όλη τη δύναμη σου και όλα τα εφόδια που μπορείς (πρώτα συναισθηματικά και μετά υλικά) για να γίνει ένας υγιής κι ευτυχιμένος ενήλικας. Κι επιμένω στη λέξη ευτυχιμένος και όχι πετυχημένος. Ίσως έχω αυτή τη θεώρηση, επειδή έγινα μητέρα στα δεκαεπτά μου κι αισθάνθηκα πολύ νωρίς την ευθύνη ενός ανθρώπου πάνω σου.

Ταξίδι
Σ.Β.: Λατρεύω τα ταξίδια πάσης φύσεως... του σώματος, της καρδιάς και του νου... Ορισμένες φορές πιστεύω ότι τα ταξίδια του νου μου είναι τα πιο όμορφα...

Ξεριζωμός
Σ.Β.: Εύχομαι να μην το βιώσει κανείς αυτό το συναίσθημα. Πρέπει να είναι τόσο βίαιο και τραυματικό που το κουβαλάς σε όλη σου τη ζωή. Αισθάνεσαι σαν να μην ανήκεις πουθενά...

Βίος
Σ.Β.: Πάντως όχι έκλυτος...

Έρωτας
Σ.Β.: Η κινητήρια δύναμη στη ζωή του ανθρώπου. Αν δεν έχεις ερωτευτεί, αν δεν έχεις παρασυρθεί από την παράνοια του έρωτα, δεν έχεις ζήσει τη ζωή σου.

Όλοι οι άνθρωποι που τιμούν με την παρουσία τους αυτό το ιστολόγιο είναι αγαπημένοι επειδή κατάφεραν με το έργο τους να περάσω όμορφα, να απολαύσω το ταξίδι και να με πάνε λιγάκι παραπέρα, να μου διευρύνουν τον ορίζοντα, να μου προτείνουν νέες εικόνες, καινούργιες γεύσεις. Τη Σοφία πρέπει να την ευχαριστήσω περισσότερο. Το βιβλίο της μου έδωσε πολλά πράγματα και χαίρομαι που σε ένα μυθιστόρημα έδεσε αρμονικά η ιστορία με την κουλτούρα και τη βιογραφία της ηρωίδας της. Δανείζομαι μια δική της φράση για το τέλος και εύχομαι να μου ξαναχαρίσει μερικές στιγμές του χρόνου της και για κάποιο άλλο από τα βιβλία της, διότι...

Χωρίς τα πρόσωπα που αγαπάς, κανένα όνειρο δε γίνεται πραγματικότητα.